

PASTÝŘSKÝ LIST BISKUPA K VELIKONOCŮM

Milí bratři a milé sestry v Kristu, milí přátelé,

před rokem nikdo z nás netušil, že také letošní Velikonoce budou opět ve znamení lockdownu, vládních nařízeních a omezení z důvodu šířící se pandemie koronaviru, která zcela nečekaně zasáhla do života nás všech a stále ovlivňuje chod celé společnosti. Pandemie koronaviru nám obnažila bláhovost našich pozemských jistot, odhalila jejich zranitelnost, ne-moc až krutou bez-moc.

Jako národ jsme se dostali do pozice neblahého prvenství a sloganu „best in covid“ („nejlepší v covidu“) ve světě. Nedokážeme s jistotou říci, jaký bude další vývoj, kdy to vše skončí a my se vrátíme do „normálu“?! Rozpačitě rozbíhající se vakcinace se jeví jako nadějně světlo na konci tunelu, avšak nové mutace představují reálné možnosti neočekávaných zvrátů.

Určitě se setkáváme ve svém okolí s lidmi, kteří procházejí touto nemocí přímo anebo jejich blízcí a uvědomujeme si, jak je ta nemoc zákeřná a nevyzpytatelná. Mysleme na modlitbách na jednotlivce či rodiny, které tato pandemie velmi zasáhla. Modleme se rovněž o sílu pro celý zdravotnický personál a všechny ty, kteří pečují o nemocné.

V poslední době jsem v médiích zaslechl několikrát následující větu: **Pandemie nás naučila pokoře a jasně nám ukázala, že nejsme svrchovanými pány světa.** Přiznám se, že tato slova v našich sekulárních médiích mě překvapila! Kéž by to nebyla jen fráze těchto těžkých dní! Modlím se, aby to byla skutečně pravda.

Ano, pandemie nám ukázala, že nemáme ve své moci ani ty nejnepatrnější, neviditelné věci, jakými jsou například viry. **Uvědomili jsme si nejen to, že my nejsme svrchovanými pány, ale že smíme důvěřovat ve svrchovaného a mocného Pána, který se nám zjevil v Ježíši Kristu?** On šel cestou od slávy svého Otce v nebi přes ponížení potupné smrti a byl opět vyvýšen a je po pravici Otce. To je cesta pokory. *Filipským 2, 6-8 Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*

Opravdová pokora je hluboké, a přitom radostné uvědomění, že je tady svrchovaný Bůh, k Němuž můžeme pozvedat své srdce v našich radostech, ale i v těžkostech. Pokorný člověk si uvědomuje svoji malost, ale zároveň je otevřen a vnímavý na působení velikého Boha. Pyšný člověk naopak zaplňuje svoje srdce nafouklým egem a tím mu nezbývá žádný prostor pro Boha. Proto mnohokrát v Bibli čteme, že Bůh miluje pokorné, že shlédl na pokorného (na svou nepatrnou služebnici v Magnificat – chvalo zpěvu Marie), že pokorného vyslyšel, pozvedl ho a pomohl mu.

Když se svatého Augustina (církevního otce) ptali, které tři cesty vedou nejjistěji k Bohu, odpověděl: Zaprvé je to pokora, zadruhé je to pokora – a zatřetí je to pokora.

Autor Listu Židům 5, 7 napsal: *Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami obětí modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel.*

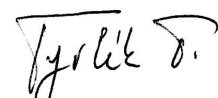
Taková byla Ježíšova pokora; učinil se pro nás tak malým, že se pro nás z lásky obětoval. A proto může říci: *Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce. Mat 11, 29* Učme se této opravdové pokoře od Ježíše Krista, a to nejen v době pandemie!

Velikonoce nám přinášejí jedinečnou a dobrou zprávu. Do pandemie (*řecky pan – celý, demos – lid*) zla, hříchu, tmy vstoupil jako Světlo světa Ježíš Kristus, aby svou zástupnou smrtí vzal smrtelnou infekci zla na sebe a daroval nám novou naději, nové životní zaměření a cíl.

Kdo to pochopí a přijme vírou tuto důležitou existenciální pravdu o Bohu a o sobě, že si nevystačí sám, ten jistě radostně vyzná spolu s apoštolem slovy 2. Korintským 5, 14-15 *Vždyť nás má ve své moci láska Kristova – nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.*

Ať láska Kristova, která dosáhla svého vrcholu v Jeho oběti na kříži a slavném vzkříšení, nás proměňuje, naplňuje vděčností, nesobečností a vede k obětující se lásce vůči našim bližním a k vděčnosti vůči našemu nebeskému Otci. Učme se žít nejen sami pro sebe, nýbrž pro Toho, který za nás zemřel a vstal z mrtvých. Kéž je Bůh oslaven v našich životech.

Přeji Vám hluboké a požehnané prožití letošních Velikonoc v lockdownu.

Tomáš Tyrlik
Biskup

